

Kapitola 2 - Probuzení do tmy

Do mrtvého ticha se ozvalo první zahučení ventilace. Slabé, přerušované šumění vzduchu, jako když se dlouho spící organismus probouzí k životu, prosycovalo prostory laboratoře čerstvým životodárným plynem. Cyklus reaktivace byl zahájen. Systém se již před několika měsíci dal znovu do pohybu a krykomory se začaly pomalu ohřívat, dokud teplota v nich nedosáhla pro teplokrevné tvory příjemných hodnot.

Krev, uchovaná celou dobu v neprodyšně uzavřených nádobách vedle těl, se dávno vrátila do žil, katetry byly pomalu vytaženy a do plic se nahrnul první nádech po dlouhé době. Elektrické stimuly probíhaly skrze nervovou soustavu a těla začala reagovat. Srdce, která po věky mlčela, se znovu roztloukla v pomalém rytmu. Svaly, do té doby ztuhlé a nehybné, se mírně chvěly pod elektrickou masáží.

První se probudila Kate. Kryt komory se pomalu odsunul, zatímco její vědomí se zmítalo v mlhavých obrazech, útržcích vzpomínek a zlomcích minulého života. Svaly ji pálily a měla pocit, že nemá vládu nad svým tělem. Instinktivně se snažila pohnout, ale její ruce a nohy jen stěží poslouchaly. Něco bylo špatně, takhle se po probuzení cítit neměli...

Také ostatní komory se začaly otevírat, s výjimkou té poslední, zásobní. Jeden po druhém se probouzel do nové, neznámé éry. Alex tlumeně zasténal, zatímco se pokoušel posadit.

„Jak... jak dlouho jsme spali?“ položil dotaz, na nějž mysleli všichni, ale jeho hlas zatím připomínal spíš šepot.

„To je dobrá otázka,“ uznal Tom, zatímco si masíroval prsty, aby v nich obnovil cit. „Jak je vám?“

„Jako by mě přejel vlak,“ zamumlal Frank a podepřel se lokty. „Ale přežili jsme, to můžeme brát jako úspěch.“

„Nevím, jestli spím nebo ne, ale asi žiju...“ řekla Tina a pokusila se rozhlédnout po ostatních, kteří sami bojovali s vlastními těly, s výjimkou Rika. Ten mezitím pořád ještě ležel bez náznaků probuzení, jako v otevřené rakvi.

Lance se mezitím také mlčky pokoušel znovu získat kontrolu nad svým tělem, ale jeho analytická mysl už byla o krok před ostatními. Zřejmě věděl něco, co oni ne.

„Systémy se zapnuly samy, jak měly, a všech největ subjektů je opět biologicky aktivních v mezích normy. To znamená, že jsme všichni v pořádku.“

„Ale stejně se něco podělalo, to je snad všem jasné,“ připomněl Frank s bolestí v hlase při dalším pokusu se postavit. „Nemohlo se to celý, co já vím, fakt protáhnout?“

„To se pravděpodobně stalo,“ uznal Lance, když se snažil při světle displeje prohlédnout okolí, „ale v tuto chvíli by nás nemělo nic ohrozit.“

Na jeho tabletu, během hibernace také připojenému do stěny krykomory, se objevila další zpráva.

MODUL: ENV-CONTROL v3.4.2

ČASOVÝ ÚDAJ: NEZNÁMÝ

LABORATOŘ – PODZEMNÍ SEKTOR:

TEPLOTA: 18,0 °C – stabilní

RELATIVNÍ VLHKOST: 22 % – sucho

SLOŽENÍ ATMOSFÉRY:

Kyslík (O₂): 20,8 %

Dusík (N₂): 78,1 %

Ostatní plyny: 1,1 %

STATUS: Podmínky v normě. Odchylka od standardu minimální.

„To je hezký, Lanci, že jsme v bezpečí,“ ozval se konečně Riku, na jehož obličej zespoda dopadalo velmi slabé světlo a spolu s ironickým úšklebkem měnilo jeho tvář v doslova strašidelnou, „ale jestli jste si nikdo nevšimli, je tu tma jak v řiti.“

V tomhle měl tedy pravdu. Místnost byla ponořená do šera, jen nouzové diody uvnitř kryokomor osvětlovaly kontury poničených přístrojů a na troskách ležel po léta nehybně nános prachu, který se jen zlehka místy vířil pohybem ztuhlých končetin. Tady evidentně už velmi dlouho nikdo nebyl. Žádné stopy, zkrátka nic...

„Hlavní generátor by měl být aktivní,“ poznamenala Tina a pohlédla na kontrolní panely, které nejevily činnost. Alice nahmatala vedle sebe svítící tyč. Zlomila ji, čímž aktivovala chemickou reakci a tlumené zelené světlo ozářilo její obličej.

„Každý máte jednu po ruce,“ navedla ostatní a jeden po druhém následovali jejího příkladu, až celá místnost získala matné fosforeskující osvětlení.

„Pojďme zjistit, co máme k dispozici,“ navrhl Tom, zatímco pomalu protahoval své, pohybu odvyklé tělo.

„Lucky!“ zvolal Frank, když zaslechl tiché zakňučení, a tak rychle, jak jen mohl, se doplazel k ní. „Jsi v pořádku, holčičko moje?“ zeptal se, zatímco ji hladil, a odpovědi mu bylo mnoho psích polibků.

Ta laskavá duše byla asi jediná, kdo byl v tuto chvíli šťastný. I ona měla na sobě kevlarovou kombinézu a vypadala v ní jako lunární návštěvník, když pořád ještě neobratnými skoky přebíhala od jednoho člena její nové rodiny k druhému, vyjadřující radost z dalšího dne.

Všichni pomalu vstali a začali prohledávat prostor kolem sebe. Atmosféra byla téměř hmatatelná. Těžká a dusivá, stejně jako oni se plížila chodbami, které kdysi ožívaly hlasy vědců a zvukem běžících strojů. Teď tu zely jen zbytky minulosti zasypané prachem, tma a tajemný šepot ve ventilačních šachtách.

Tlumené zelené paprsky klouzaly po stěnách, jejichž místy promáčklé kovové panely se v šeru leskly jako staré jizvy. Kdysi dokonalé vybavení laboratoře leželo rozbité na podlaze, některé obrazovky byly prasklé, jiné slepé a vyhaslé. Zkřehlé skleněné součástky se roztříštěny rozsypaly po zemi a když do nich někdo nechtěně šlápl, rozlehlo se laboratoří zlověstné zapraskání.

Máloco bylo na svém místě. Přístroje, které měly pomoci s jejich adaptací po probuzení, byly mrtvé už velmi dlouhou dobu. Tina přistoupila k řídicímu panelu, jehož titanový plášť se před tlumeným světlem schovával pod silnou vrstvou prachového nánosu a rychle pochopila, že je nenávratně ztracený.

„Mám neblahý tušení, že když je v tahu tohle všechno, nebudeme mít ani co žrát...“ ozval se Riku. „Pamatuje si někdo, kde je sklad?“

„Ale voda teče!“ zazněl Lancův hlas z toalet na chodbu. Poté, co otočil kohoutkem, ozvalo se zahučení v trubkách, které odolaly rozkladu, chráněny vrstvami kovových stěn. Tlak byl malý, ale během chvíle se už čiré kapky mísily s letitým nánosem v kovovém umyvadle.

Mezitím už Tom onen velký prostor, zabírající všechny tři patra, našel a zavolal ostatní. Jednotlivá podlaží, propojená několika schodišti, byla plná popadaných regálů, mezi nimiž některé ještě stály pevně, jiným ke ztrátě rovnováhy mnoho nechybělo. V této spoušti se různě válely pravděpodobně znehodnocené zásoby nejen jídla, ale třeba i chemikálií a všeho ostatního, co by mohli potřebovat. Naproti pak celou zadní stěnu, od suterénu po přízemí, překrývaly dvě objemné nádrže, ovšem pouze jedna byla plná vody.

Tom se po krátkém boji dostal do prvního z kontejnerů, ve kterých byly uloženy potravinové zásoby. Uvnitř našel stále neporušené boxy plné konzerv a

jednu z nich se jal otvírat skalpelem, který dřív našel na zemi.

Čepel, která vypadala zubem času nedotčená, se pod prvním tlakem rozdrobila a desítky malých úlomků se rozletěly po podlaze. Byla stále ostrá a tvrdá, ale ztratila pružnost, která ji kdysi činila silnou. Konzerva nepovolila. Její kovový povrch byl lehce matný, ale díky své jednoduché konstrukci stále pevný. Neporušená, jako kdyby byla uložena včera, odolala pokusu o otevření.

Najednou se Frankův obličej rozzářil osvětlením.

„Geologie!“ vyhrkl.

„Cože?“ zeptal se Riku za všechny ostatní, kteří s jeho myšlenkami zatím nesouzněli.

„No diamantový nástroje pro odběr vzorků!“

„Pokračuj...“ vyzvala Franka Kate, která už začínala chápat.

„Jen předpokládám, nějaký by tam měly být a co by mohlo vydržet, když ne diamant? Pokud je teda ještě najdeme...“ dodal Frank a další slova nebyla nutná.

Náhly záblesk naděje prořízl zoufalství všech jako ta čepel, kterou tak zoufale postrádali. Jenže kde geologická sekce vlastně je?

„Našel jsem požární plán laboratoře, je to tady v přízemí,“ oznámil Lance. „Musíme tudy.“

Okamžitě se vydali směrem k oddělení, jemuž v dobách největší slávy laboratoře dominovaly líbivé vzorky různých minerálů a hornin. V přízemí sousedilo ještě s medicínským a kryogenickým centrem,

kanceláři a řídící místností hned za vstupní sekci chodby.

Zadrhnuté dveře malou chvíli stávkovaly, než je Frank konečně násilím otevřel, a na to vstoupili do tmavé chodby s množstvím oddělených pracovišť po stranách. Vše v nich bylo, stejně jako ostatní inventář, zničeno a zahaleno v prachu.

Nikdo zbytečně nemluvil. Všichni cítili tu tíhu okamžiku. Pokud měli pravdu, pokud diamant přežil, pokud jeho síla nebyla ztracena stejně jako síla nerezového skalpelu a pokud se jim ho vůbec v tom zmatku podaří najít... Začali s prohledáváním jednotlivých místností, z nichž každá měla přesně nalinkovanou budoucnost, a přesto skončila nevyužita.

„Tady!“ Zvolala Alice, ukazujíc prstem k podlaze v zadní části jedné z nich poté, co už delší dobu hledali a naděje se pomalu odebírala tam, kde se celou dobu předtím schovávala.

„No jo, tady něco je,“ sehnula se Tina a když chtěla kus materiálu, jenž dřív byl nejspíš koženým pouzdem, očistit od prachu, sám se proměnil v prach. Zůstaly jen nástroje s lesklými čepelemi a vrátky. Frank jeden z nich podržel proti světlu svítilny. Rukojeť byla dávno časem zkrehlá, ale čepel neporušená, perfektní a stále pevná. Zázrak uprostřed zkázy.

Bez dalšího zdržování se vrátili ke vzdorovité konzervě a položili ji na zem. Zatímco Tom ji přidržoval, Frank pevně sevřel diamantový řezák. Nebylo to jako

držet nůž, bez rukojeti ho nešlo uchopit příliš obratně. Pod prvotním tlakem se kov ještě nevzdal, ale pak, se sotva slyšitelným škrábnutím, se víko konečně začalo poddávat.

Tenká linka se rozevřela, ostrá a čistá, právě jako řez skalpelem. Pokračovali pomalu a soustředěně, aby se dostali k obsahu konzervy a během pár okamžiků se víko vzdalo docela. Jakmile konzervu otevřeli, zakřivily se jejich obličeje znechuceným výrazem.

„Fuj, vypadá to jako asfalt...“ vykřikli oba téměř souhlasně při pohledu na hustou černou hmotu, kterou konzerva ukrývala.

O moc lépe nedopadly ani sušené zásoby, po nichž zbyl jen jemný černý prášek a ve skleněných demižonech, v nichž byl dříve uskladněn rostlinný olej, našli tmavou zapáchající voskovitou hmotu. Jediné, co se zdálo být stále požitelné, byla voda v křemenné, hermeticky uzavřené zásobárně, sůl a několik lahví medu.

„Med se díky svému složení nikdy nezkaží,“ řekla Tina a přejela prsty po hladkém povrchu jedné z lahví. „Víte, že byl dřív užíván i k mumifikaci?“ dodala se zaujetím doktorky přes kosti, zatímco ostatním se ve tvářích promítly poněkud jiné myšlenky.

„Do psí řiti!“ zaklel Riku a vzteky kopl do stěny.

„Hej, Lucky z toho vynech...“ zaměstnal náhle jeho pozornost Alex a začal se smát. Nahlas. V tu

chvíli Riku obrátil svůj hněv na něj, chytil ho pod krkem a praštil s ním o nejbližší regál, z něhož se nárazem sesypal jemný prach.

„Co je ti k smíchu, ty zamrzlej softwéře?! Tohle je vážný!“ křičel na něj, až mu přeskakoval hlas. Frank se mezi ty dva postavil, čímž ofenzivní akt spolehlivě utnul v základech.

„A co zásobní komora?“ změnila téma Kate, doufajíc, že myšlenky na zoofilii i kadáver obalený v medu vytěsní.

Lance přikývl a navolil příkaz na svém tabletu, zatímco se skupina přesunula zpět do kryogenického sálu. Otevření mechanismu chvíli trvalo, ale když se nakonec dveře otevřely, odhalily vše, co bylo zřejmě dříve pečlivě uloženo, dlící na jedné hromadě.

Nouzové zásoby jídla naštěstí našli celkem rychle. Box obsahoval výživnou hrachovou polévku v prášku, sušené maso, proteinové tyčinky bez chuti a dva pytle psích granulí, také nějaké masové konzervy. V matném světle viděli obsah špatně a zcela jej prohledat bez pořádného osvětlení bylo nemožné, ale zdálo se, že potravin není moc.

„Tak s tímhle množstvím jídla přežijeme sotva pár dní, musíme se dostat ven,“ zamračil se Frank, a i všem ostatním dávno došlo, že nutnosti podívat se pravdě do očí a zjistit, zda ze světa vůbec něco zbylo, se nevyhnou.

Na povrchu poněkud přeplněné zásobní komory si všimli ještě boxu s jejich v tuto chvíli nevyužitelnými

telefony, ale našli i pár jednoduchých měřidel a průzkumný dron, které se jim určitě budou někdy hodit.

Skupina dál pokračovala v prohledávání kdysi moderní laboratoře a postupně se dostala až k masivním dveřím, za nimiž měla být vstupní šachta. Jejich ovládací systém ale nereagoval.

„Ještěže s tím zrcátkem i spí,“ projevila úlevu Kate, když Lance poklepal prsty na displej svého tabletu a chvíli na to se ozvalo významné cvaknutí.

Zatímco prach se sypal na zem, těžká křídla kovových dveří se pomalu odsunula do stran. Vzduch byl najednou jiný. Byl teplejší, a tak nějak cizí. Tam, kudy kdysi vedla kilometry dlouhá ledová šachta, nyní zela prasklina v hornině, pokračující dolů tak hluboko, že na dno nedohlédli. A pár set metrů nad ní bylo světlo. Skutečné denní světlo.

Všichni na chvíli oněměli překvapením, Kate byla první schopna vydat hlásku. „Tohle...“ zašeptala. „Tohle není možný, tohle už prosím ne...“

„Ale jo, oči tě neklamou, opravdu tam ta šachta není... A budeme to muset nějak vylézt.“ ujistil ji Frank citlivě a sám se vyklonil, aby pohlédl do chřtánu nicoty.

Stáli tam ve dveřích a mlčky zírali nahoru. Vstupní šachta neexistovala. Nad nimi nebyla ledová vrstva Antarktidy, byl tam úplně jiný svět. Pět mužů a tři ženy, uvěznění mezi tmou, která je objímala jako všudypřítomná past, a světlem, které bylo stále příliš vysoko.